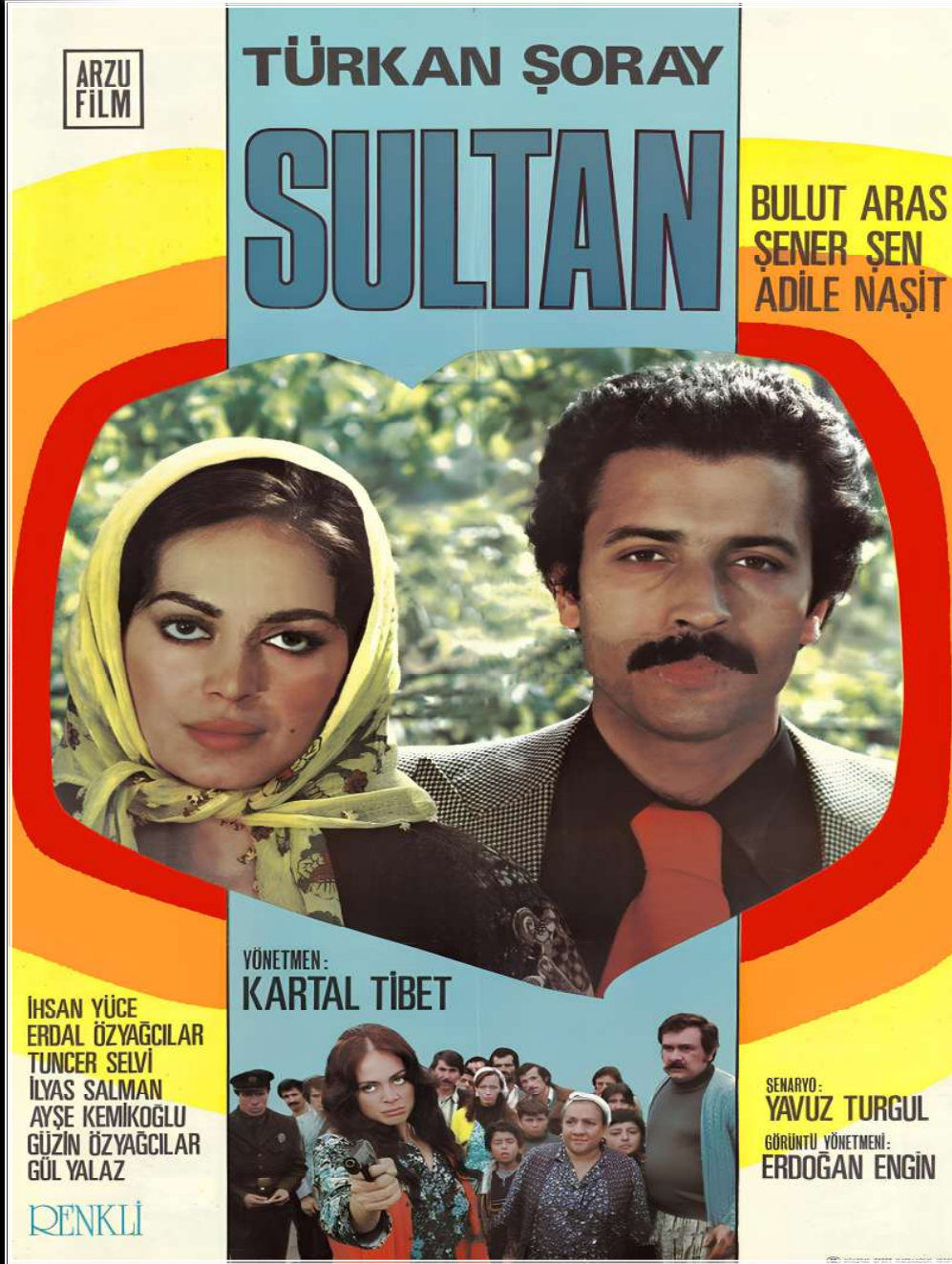

A  ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

- ◆ Orhan Seyfi Orhon ◆ Aslan Aşarbay ◆ Tacettin Şimşek ◆ Hızır İrfan Önder
Nurgül Kaynar Yüce ◆ Halit Yıldırım ◆ Mustafa İmir
◆ Yemliha Gürlek ◆ Mehmet Pektaş ◆ Bekir Oğuzbaşaran
◆ M. Burak Tunay ◆ Süreyya Şahin ◆ Memik Kömekçi ◆ Fatma Uçarlar
◆ Kaan Ramazan Çakalı ◆ Hacı Musa Tuncer ◆ Mehmet Ali Var
◆ Salman Kapanoğlu ◆ M. Nihat Malkoç ◆ Hökkeş Hartlap

88 Sayı 21 Haziran 2025

Semtlerin Güzelleri

◆ Orhan Seyfi Orhon

Ah Adalı Adalı,
Evi yirmi odalı.
Gençliğim zehir oldu,
Seni tattım tadalı.

Ah Fenerli Fenerli,
Beli mavi kemerli.
Aşk oyununda görmedim,
Senin kadar hünerli.

Ah kâfir Beşiktaşlı,
Gül yüzlü, kara kaşlı.
Seni böyle bilmezdim,
Sanırdım ağırbaşlı.

Ah güzel Göztepeli,
Çifte inci küpeli.
Ağzımın tadı geldi,
Seni öptüm öpeli.

Aman Şişli'nin gülü,
Boyuncuğum bükülü,
Hasretin yaktı beni,
Kaldı kalbimin külü.

Aman Kasımpaşalı,
Kaynanası maşalı.
Sana gönül bağladım,
Doğru yoldan şaşalı.

Ah Çapalı Çapalı,
Yüzü gözü kapalı.
Karanlıklarda kaldım,
Sana saptım sapalı.

Ah Bebekli Bebekli,
Kısa kollu etekli.
Sensin kıran kalbimi,
Kaldı yüreğim ekli.

Ah zalim Üsküdarlı,
Belalı, çifte yarlı.
Kurtulduk bu sevdadan,
Sen kârlı, ben zararlı.

Ah Kadıköy yıldızı,
Dudağın ne kırmızı,
Gönlüm çalındı benim,
Sensin onun hırsız.

Aman Boğazkesenli
Yanağı çifte benli.
Sıkı fıkı dost olsak,
Konuşsak senli benli.

Aman Büyükdereli,
Yüreciğim bereli,
Başkasında gözüm yok,
Seni gördüm görel.

A ş ı k k a r a

Hayâlî kayalî hakka dayalı dergi

Yapımcı: Tayyib Atmaca Yönetmen: Mehmet Pektaş

Set Amiri: Halit Yıldırım Afiş: Yeşilçam Hatırası

Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Sosyal Yardım Müdürlüğü Kahramanmaraş
Sesleşme: 0535 391 92 50 Dükkân: www.acikkara.com e-mektup: acikkaradergi@gmail.com

88. Sayı Haziran 2025 ISSN-0106417 (edergi)

Karşı Köy

◆ Aslan Avşarbey

Kadimden kurulmuş karşı yamaca
Herkesin kendisi muhtar o köyde
Harman kaldırılmış bitmiş imece
Eken biçtiğini satar o köyde

O köyün dünyada temel işlevi
Göçenlere toplu konut bir nevi
Herkesin tek katlı müstakil evi
Kuraya gelmiyor noter o köyde

Dört bir yanı taştan duvar çekili
Her evin başında servi dikili
İçinde görünmez soba yakılı
Bacalar dumansız tüter o köyde

O köye göçecek olunca biri
İmam ünleyerek verir haberi
Anında yapılır kalacak yeri
Meskenler herkese yeter o köyde

Göçen em ararken kendi derdine
Geride kalanlar düşer ardına
Omuzlarda gelir yeni yurduna
Bir yolculuk daha biter o köyde

Abdest aldırılır bir kazan suyla
Namazı kılınır konu komşuyla
Oruç başlar Yasin okunuşuyla
Sûr ile açılır iftar o köyde

Bazen sene bazen hafta geçmeden
Sıra gelir kimdir nedir seçmeden
Bazen torun göçer dede göçmeden
Bazen güneş sabah batır o köyde

Ananın evlada ulaşmaz eli
İstese de yoktur komşunun külü
Gayrı selamsızdır seherin yeli
Şafaklar kupkuru atar o köyde

Hiç kimse kimseyi rahatsız etmez
Sabahın köründe horozlar ötmez
Misafir gelenler bir daha gitmez
Derin bir uykuda yatar o köyde

Bir tek ışık yanmaz gece basınca
Gaipen ses gelir rüzgâr esince
Güvercinler gidip bülbül susunca
Her evde bir baykuş öter o köyde

Mülkî der ki şerbet içilir bir gün
Toplanıp o köye göçülür bir gün
Amel defterleri açılır bir gün
Umulur ki hesap tutar o köyde
Yoksa ahvâlimiz beter o köyde

Nigâr Hanım Vay/On Dokuz-Modacılar, Yort Savul!

◆ Tacettin Şimşek

Nigâr Hanım, Fransa’da ünlü tasarımcı Madeleine Vionnet’nin modaevini ziyaret etmiş, onun verev (köşeden köşeye) kesimi kullanan ilk couturier oluşunu yerinde gözlemlemişti. (Couturier de neymiş? Basbayağı terzi işte, canım.)

Kadınlar etek ve ceket giymeye başlamışlardı. Nigâr Hanım, bu çalışan kadın kostümünün Türkiye’deki öncüsüydü. E, ne de olsa kadın, çalışma hayatına dâhil olmuş, özgürleşmiş, gazete patronu olmaya, yayınevi yönetmeye, özel halk otobüsü kullanmaya; futbol oynamaya, halter, güreş ve boks sporları yapmaya; kabzımallık, bekçilik, zabıtalık gibi hizmetleri yürütmeye, hatta altın ve kömür madenlerinde çalışmaya başlamıştı. Kafes arkasındaki kadın resimleri tarihe karışmıştı. Bunda en önemli rolü üstlenen kuşkusuz Nigâr Hanım’dı. Kadınlarımız ona ne kadar minnet duysa azdı.

Öte yanda moda gibi zengin, cafcıflı, janjanlı, albenili bir dünya vardı ve Nigâr Hanım’ın bu dünyaya kayıtsız kalması olası değildi. Şimdiye kadar hep Fransız modasını takip etmiş, Paris’ten aldığı ya da getirttiği giysileri üzerinde taşımıştı. Gardırobu Fransız tasarımcıların giyim kuşam ve takılarıyla dolup taşımıştı. Anlı şanlı bir Türk şaireye ecnebi kostümlerine mankenlik yapmak yakışır mıydı? Nigâr Hanım bu durumdan için için rahatsızlık duyuyordu.

Şimdi yerli ve millî bir hamle zamanıydı.

Bir yanda İtalyan tasarımcı Guccio Gucci, deri aksesuarları ve seyahat çantaları üretiyor, diğer yanda Fransız Cocco Channel kadın şapkaları tasarlıyor, erkek kıyafetlerini kadınlara uyarlıyordu.

Nigâr Hanım’ın onlardan neyi eksikti? Pekâlâ, kendisi de NGR diye bir marka üretebilir ve dünyaya modanın sadece İtalya ve Fransa’nın tekelinde olmadığını ilan edebilirdi. Türk modasının güçlü ayak seslerini bütün dünyaya dinletebilirdi. Bu yol birkaç yıl önce İngiltere’de açılmış, Türkiye olarak 1862’de Londra Dünya Fuarı’na katılmıştık. Sadrazam Fuad Paşa’nın oğlu Nâzım Bey, ilk moda tasarımcısı olarak Avrupa’nın göbeğinde gövde gösterisi yapmış ve büyük yankı uyandırmıştı; kıyafetlerin cansız modeller üzerinde sergilendiği mankensiz bir defile olsa da.

Şair yazar Nigâr Hanım’ın içinden stilist (Hadi

Türkçesini söyleyelim: Giyimçizer) bir Nigâr çıkmıştı. Çok zengin bir hayal gücü vardı ve bu onun en önemli artısıydı. O, şöhreti ülke sınırlarını çoktan aşmış bir şairdi. Şiir yazar gibi model çiziyordu. Görenlerin, çizimlerine “şiir gibi” demesi bundan olmalıydı.

Çok yakında NGR Moda’da üretilen giysiler, çantalar, ayakkabılar, altın ve pırlanta takılarla süslü defileler düzenlenecekti. Memleketin en ünlü mankenleri nefes nefese koşup gelecekler, Nigâr Hanım’ın koleksiyonunda askı olmanın onurunu yaşayacaklar, seçkin müşterilerin, moda ikon ve editörlerinin, gazetecilerin ve blog yazarlarının önünden salınarak süzülerek kuğu gibi geçecekler; alkıştan salonun tavanı çökecekti. Hatta defilenin sonunda belki de bir sürpriz yapılacak, sahne ışıkları birden değişecek, o âna kadar mankenler David Bowie’nin Under Pressure şarkısının ezgileriyle arziendam ederken birden Villagers’ın Occupy Your Mind’i çalmaya başlayacaktı.

Ve yüzyılın sürprizi: Nigâr Hanım, son bölümde podiyuma çıkacak; salon alkıştan yıkılacak, yer gök ıslık sesleriyle inleyecekti.

Kreasyon, koleksiyon, koreografi hazırldı.

Sıra Patent Riyasetine başvurmaya ve markayı tescil ettirmeye gelmişti.

Dosya, Riyaset’e ulaştınca Başkan Kürşat Halim Bey,

“Nigâr Hanım’ın başvurusunu hemen sonuca bağlayalım.” dedi yardımcısına.

Başkan Yardımcısı Berke Meriç Bey,

“Hemen, Sayın Başkan’ım,” deyip çıktı.

Birkaç dakika sonra geldi.

“Maalesef, Başkan’ım, NGR markası başka bir firma adına tescil edilmiş.”

“Nasıl olur?” diye şaşırdı Başkan. “Bu bir skandal. Nigâr Hanım’ın adını kendisi dışında kim marka olarak tescil ettirebilir?”

“Araştırdım efendim,” dedi Berke Meriç Bey. “Büyük şairemizin popülaritesinden yararlanıp vurgun yapmak isteyen bir grup.”

“Tescili iptal edelim.”

“Yapamayız, efendim. İptalimizi iptal için İdare Mahkemesine başvururlar.”

“Öyleyse Nigâr Hanım’ı arayalım, rakip firmaya

dava açsınlar.”

“Hemen, Başkan'ım.”

Haberi duyan Nigâr Hanım öfke krizine girdi. Saçını başını yoldu. Tırnaklarını yedi.

“Bu ne saygısızlık, ayol! Bun ne densizlik, bu ne hadsizlik, bu ne utanmazlık!” diye bağırdı.

Hemen o gün dava açıldı.

Nigâr Hanım'ın hakkını otuz avukat savunuyordu.

Karşı tarafın avukatı cansiparane bir çırpınıyla NGR'nin Nigâr kelimesinin değil, Kuzey Amerika'nın en büyük şalesi Niyagara'nın kısaltması olduğunu söylüyor, ancak kimseyi ikna edemiyordu.

Otuz avukat neredeyse koro hâlinde,

“Yok canım, onu külâhımıza anlat!” diyordu.

Rakip avukat aynı cümleleri bu kez avukatların külâhlarına anlatmaya çalışıyordu.

Yetmiyor, bu cevval avukat, 1930'lu yılların Güneş-Dil Teorisi'nden de destek alarak, Niyagara'nın Türkçe kökenli bir kelime olduğunu ve “ne yaygara” söz öbeğinden geldiğini anlatıyordu. Sözlerini tamamlarken hâkime dönüyor,

“Şimdi sormak istiyorum Sayın Hâkim, bu meslektaşlarım ve tabii müvekkilleri hanımefendi, Güneş-Dil Teorisi'ne karşı mıdırılar?”

Hâkim de bir an boş bulunup,

“Avukatı duydunuz, avukatlar! Söyleyin bakalım, siz Güneş-Dil Teorisi'ne karşı mısınız?” diye soruyordu.

Avukatların “Güneş-Dil Teorisi 1930'lu yılların sonunda yürürlükten kalktı, Sayın Hâkim.” cevabı üzerine,

“Neyse konumuz bu değil. Sadede gelelim.” diye rek davanın özüne dönüyordu.

Nigâr Hanım'ın avukatları haksız sayılmazdı. Temel argümanları şuydu:

“Farz edelim ki NGR Niyagara'nın kısaltması olsun. Ünlüleri çıkardık mı geriye NYGR kalır. Peki, Y nerede?”

Rakip avukat, “O şimdi asker.” diyemiyordu çünkü askerlik, sadece O harfinin vatani göreviydi.

Mahkeme salonunda arka sırada oturan Aşkaleli Fikret, Dadaş Seyahat'ın Es Dadaş Seyahat'e açtığı davayı hatırlayıp gülümsedi.

Dadaş Seyahat, hakkını şöyle savunmuştu:

“Bugün Es Dadaş çıkar, yarın Tıs Dadaş, öbür gün Fıs Dadaş. Bunun önünü alamayız, Hâkim Bey!”

O gün Erzurum Fikrî ve Sınai Haklar Hukuk Mahkemesi, Es Dadaş markasının iptaline ve firmanın, adını Esadaş olarak kullanabileceğine karar vermişti.

Nigâr Hanım davasında karşı tarafın avukatı daha fazla direnemedi. Geri adım atarken,

“Sayın Hâkim, değerli meslektaşlarımın dikkat çektiği üzere markayı NYGR olarak değiştirip kullanmamız mümkün mü?”

Nigâr Hanım'ın avukatları bir ağızdan itiraz ettiler:

“Zinhar, olmaz! Y ecnebi dillerinde İ olarak okunur. O kısaltma da Nigâr olur.”

Hâkim, korsan firmanın Y'li ya da Y'siz, kısaltmayı asla kullanamayacağını karara bağladı, kararın bir nüshasının Patent Riyasetine gönderilmesini emretti ve dava dosyasını kapattı.

Avukatlarıyla Nigâr Hanım, mahkeme salonundan zaferle çıktılar.

Türkiye'de artık yeni bir moda markası vardı: NGR.

NGR dünya çapında bir parfüm çıkarmayı da kafaya koymuştu. Bütün ürünlerin olduğu gibi parfümün de reklam ve ekran yüzü doğal olarak Nigâr Hanım olacaktı.

Sıkı dursundu İtalyanlar, Fransızlar! Ayağını denk alsındı Gucciler, Vionnetler, Channeller ve daha bilmem kimler!

Dünyanın bütün modacıları şapka çıkarmaya hazırlansındı.

Hepsine “Yort savul!” denecekti.

Nigâr Hanım, edebiyat dünyasının kraliçesi olmakla kalmamış, moda dünyasının da hâkimi olmaya geliyordu. Hem de vezinli, kafiye, redifli olarak, gümbür gümbür!

Eli Balta Dili Yılan

◆ Hızır İrfan Önder

Eli balta, dili yılan,
Bazen keser bazen sokar!
Kendi bela, yolu batıl,
Bazen yıkar bazen yakar!

Gece gündüz deli dolu,
Durmaz bir gün eli kolu,
Mesken tutar karakolu,
Bazen siner bazen sıkar!

Dejenere oldu geni,
Dolandırır seni beni,
Semiriyor her gün beni,
Bazen sakın bazen sakar!

Kalbi kara yüzü kara,
Kötülüğe vermez ara,
Her sineye açar yara,
Bazen kurur bazen akar!

Sükûti der: Hele bir dur!
Hayatını ölüme kur!
Üflenecek yakında sur!
Bezen korku bazen vakar!

Felek

◆ Nurgül Kaynar Yüce

Ben bir yaralı ceylan, sen peşimde bir avcı
Acımadın hunharca kestin yolumu felek
Mahşerde bu yüreğim bil ki senden davacı
Ayrılık hançeriyle kırdın dalımı felek

Bir tomurcuk gül idim sevgi gülistanında
Kördüğüm sevda idim âşıklık destanında
Sadık bir menekşeyken yârin mor fistanında
Soldurup renklerimi çaldın alımı felek

Gurbeti yastık ettin benim garip başıma
Sinsice zehir kattın her gün tatlı aşıma
Cemre düşsün umarken ayaz vurdu düşüme
Bir tek çiçek açmadan döktün gülümü felek

Bir araya gelmedi yıllardır iki yakam
Tuttun bırakmadın hiç gücüm yok geri çekem
Zulmederek susturdun, sesim yok türkü yakam
Mühürleyip lal ettin şakrak dilimi felek

Ben kanaat ettikçe yokluk ile sınıadın
Devre uymadım diye eleştirdin kınadın
Onulmaz yara açıp ciğerimde kanadın
Neden hep reva gördün böyle zulümü felek

Dürüslere zindanken saraysın zalimlere
Cahil at koştururken set kurdun âlimlere
Harcındır gebe kalmak, göz yumup zulümlere
Yaşarken aratırsın bize ölümü felek

Nurgül'üm der âlemde hasmın da çok dostun da
Kendini bir şey sanma altın da boş üstün de
Asla minnet eylemem gözüm yok ki postunda
Gene eyvallah etmem saçsan külümü felek

Bak Şu Muskanın Yaptığına/dört-Günün İlk Kuşları Kafeste

◆ Halit Yıldırım

Mine koşarak kapıyı açtığında karşısında kırk-kırk beş yaşlarında, orta boylu, solgun yüzlü, başı örtülü bir kadın ve yanında da yirmili yaşlarda, uzun boylu, makyajlı, hafif dekolteli, manken gibi bir kız duruyordu. Kendi kendine: “Günün ilk kuşları kafeste!” diye söylendi.

Mine, kadınları içeri buyur ettikten sonra hemen masasına oturdu. Her ne kadar ciddi pozlar takınsa da bir türlü laubaliliği elden bırakamıyordu. Karşısındaki kadına sordu:

“Randevunuz var mıydı ay kız teyze?”

Kadın bu hitap karşısında önce şaşırdı ama karşısındaki kıızı dikkatlice süzdükten sonra içinden teşhisi koydu:

“Bu kız manyak!”

Bu esnada ikinci soru geldi:

“Randevunuz var mıydı bacım?”

Kadın bu hitap karşısında da duraksadı. Yanındaki kıza döndü. Birbirlerine “Bu kız ne demek istiyor?” der gibi kaş göz işareti yaptılar. Tam ağzını açacaktı ki üçüncü soru volümü daha da şiddetlenmiş bir şekilde geliverdi:

“Randevunuz diyorum teyzeee! Randevunuz var mıydı? Sağır mısın üçtür sorduruyorsun!”

Kadın aldığı bu şiddetli ihtar sonucu nerdeyse küçük dilini yutacak gibi oldu ve kekeleyerek de olsa ağzından bir kaç kelime çıkabildi:

“Ne? Ne randevusu kızım? Bir de randevu mu alınyordu?”

Mine bu soru karşısında, şaşkın avının üzerine çullanan bir atmaca gibi hemen cevabı yapıştırdı.

“Ne sanıyordun ay kız teyze? Burası yolgeçen hanımı? Biz ciddi bir müesseseyiz.”

İki kadın bir daha göz göze geldiler. Kadın altta kalmamak adına hemen karşılık verdi:

“Kız burası randevu evi mi? Tövbe tövbe... Hem sen ikide bir bana teyze deyip durmasana artık!”

Bu beklenmedik hamle karşısında tırsan Mine, bir an kroşe yemiş boksör gibi sendeledi. Ardından çabuk toparlandı ve bu tatsız münakaşayı sonlandırdı:

“Düzgün konuş kadın! Burası randevu evi ise sen niye geldin? Yoksa kızını sermaye mi edeceksin? Tövbe tövbe... Delirtme insanı. Önceden randevu alsaydınız şimdi beklemezsiniz.”

Bu sert cevap üzerine kadın da kendisini toparladı ve özür dilercesine,

“Hemen kızma kızım, ne bilelim biz ilk defa geliyoruz. Usulü bilmiyoruz.”

Bu defa Mine şaşırmıştı:

“Hayret!”

Aynı şaşkınlığı bu kez kadın yaşadı:

“Niye şaşırdın be kızım?”

Hazırcevap Mine soruya gelişine vurarak cevabı yetiştirdi:

“Ay kız teyze, daha önce gelmemiş olmana şaşırdım.”

“Gelmem mi gerekiyordu?”

“Senin gibi kadınlar pek boş bırakmıyorlar böyle yerleri de...”

Kadın biraz asabice cevap verdi:

“Hayırdır matine mi düzenliyordunuz da duymadık?”

Mine bile bu tatsız muhabbetten çok sıkılmıştı. Ama bu diyalog uzayacak gibiydi:

“Yok be anam... Ay kız sen de hiç şaka kaldırmıyorsun. Neyse, adını söyle adını!”

“Benimki Emine. Kızımın Cemile.”

Mine kafasını kaldırıp boş boş baktı ana kıza. Önce bir sessizlik oldu. Sonra saf saf sordu:

“Ay kız teyze, ikiniz de mi baktıracaksınız?”

Kadının cevabı enteresandı:

“Neye baktıracağız?”

“Şeye... Tövbe tövbe... Ay kız teyze, siz ne için geldiniz buraya?”

Bu soru karşısında kadın kendine geldi:

“Ha kızıma baktıracaktım.”

“İyi, tamam. Adı ne demiştin?”

“Cemile”

“Soyadı konmadı mı hâlâ?”

“KONU, KONDU.”

Mine, yine dumura uğramıştı. Sesini iyice yükselterek tekrar sordu:

“Ne konu teyze?”

“KONU, KONDU”

Mine içinden “La havle” çekerek boynunu bir o yana bir bu yana bükte:

“Kadın! Soyadı diyorum, soyadı ne?”

“Yahu kızım anlayışın ne kadar kıt senin? Adı Cemile, soyadı KONDU!”

Mine’nin gözleri o an kızın üzerine kilitlenmişti. Zira kendine bakıldığını hisseden genç kız, kendi kendine sağa sola sallanıp, tıpkı filmlerdeki gibi kir-

piklerini hızlıca açıp kapatıverdi. Mine âdeta dumura uğramış, şaşkınlıkta tavan yapmış bir durumdaydı. Hemen kızın anasına dönüp soruyu patlattı:

“Dili mi bağı bunun?”

Emine Hanım bu soruya da safça cevap verdi:

“Yok, yok dili değil kısmeti bağı. Onu açtıracaktım.”

Mine ise hâlâ işin gırgırındaydı:

“Gelmişken dilini de açtır bari. Baksana dut yemiş bülbül gibi... Ancak süzülüyor haspam. Sanki ben alacağım nikâhıma. Tövbe, tövbe!”

Bu kabir azabı gibi cereyan eden diyaloglar sabır bakımından salonun duvarlarını zorluyordu âdeta. Ama duvarlar çatlamasa da tarafların bir yerlerinin çatlaması pahasına maalesef devam ediyordu.

“Ne yapsın kızcağızım. 20’sine girdi, tık yok.”

“Ay kız nasıl yani?”

“Yani kızım, senin anlayacağın, kızımın henüz bir talibi çıkmadı, hiç görücü gelmiyor.”

Mine duyduğu sözlerle inanamamıştı. Gözleri yuvasında kocaman oldu. Karşısındaki kız manken gibi 90, 60, 90 ebatlarında ay parçası gibi bir kızdı. Görenin dönüp bir daha bakacağı bir güzelliğe sahipti. İçinde kadınsı bir kıskançlık depreşmiş olacak ki saf ayaklarına yatarak sordu:

“Ay kız teyzeee, bu 25’ten bile büyük duruyor. Küçüğünü yazdırıp büyüğü getirmedin inşallah. Valla Âdem Bey çok kızar.”

“Yok kızım, valla bu 20 yaşında. Küçüğü daha 18’sinde.”

“Mâdem kızın daha 20’sindeymiş. Acelen ne? Şimdiki kızlar 30 dedirtiyor. Erkenden kocaya varınca başı göğe mi erecek?”

“Yok, yok kızım, komşunun kızı Fingirdek Asuman daha 17 buçuğunda, görücünün biri geliyor, biri gidiyor.”

Mine’nin zaten yarım olan aklı iyice karışmıştı. Homurdanma ile konuşma arası bir tonla söylendi.

“17 buçuğunda... Fingirdek Asuman... O da azcık fingirdesin o zaman ay kız teyze! Allah Allah çattık valla... Her neyse... T.C. kimlik numarası kaç?”

“T.C. numarasını da mı istiyorsun?”

“Evet... Dedik ya biz ciddi kurumuz diye. Kayda alıyorum. Daimi müşterilerimize özel kart çıkarıyoruz, indirim ve çekilişlerimiz oluyor. Sen iyisi mi kızının nüfus kâğıdını ver de kaydını eksiksiz yapayım.”

“Sanki okula yazdırıyoruz. Kızın nüfus kâğıdı evde kalmış. Çok lazım ise sonra getiririm.”

Mine’nin muzipliği üzerindeydi.

“O da mı evde kalmış?”

Emine Hanım da saflıkta zirvedeydi.

“Kim evde kalmış?”

Mine, o anda öyle bir kahrkaha patlattı ki karşısındaki kadın ve içeriye gireli ağzını açmayan kızı yerinden hopladılar.

“Nüfus kâğıdı diyorum, kızın gibi evde mi kalmış?”

Emine Hanım, Mine’nin boğazına sarılmamak için kendisini zor tutuyordu. Dişlerini sıkarak;

“Ay bayılacağım şimdi, ne zevzek kadınmış bu!” diyebildi.

Mine, karşısındakilerin tansiyonlarının yükseldiğini görünce hemen ayağını gazdan çekti.

“Tamam, tamam kızma. Sonra getirsin nüfus kâğıdını.”

Mine, kızın ad ve soyad bilgilerini bilgisayara geçtikten sonra kadına sordu.

“Şimdi buradan kalkıp kapının yanındaki sandalyelere oturun. Sıranız gelince ben sizi çağıracağım. O zaman önce benim masamın yanındaki sandalyeye oturacaksınız.”

“O niye?”

“Usul böyle anam...”

Emine ve kızı Cemile, kendilerine gösterilen sandalyelere doğru yönelmişlerdi ki Emine ani bir hareketle geri dönerek Mine’nin masasına eğildi.

“Bizi hemen alır mısın kızım? Ocakta yemeğim var da...”

Mine başını bilgisayarın monitöründen hafifçe kaldırarak umursamaz bir ifade ile söylendi:

“Ay kız onu da buraya getirseydin!”

Emine şaşkın şaşkın sordu.

“Neyi?”

“Yemeği...”

Emine, kendini makaraya saran Mine’ye öfkeyle karışık bir cevap verdi:

“Yemek buraya gelir mi tövbe tövbe!”

Mine de aynı tonda soruyu cevapladı.

“Yemeğin kendini getirmiyorsun da lafını niye getiriyorsun ay kız teyze? Senin evindeki yemekten bana ne? Bu koca İstanbul trafiğinde kim ocakta yemek unuttur da ajitasyon yapıyorsun. Şu yaşa gelmişsin da lavere ile iş görmeye kalkıyorsun.”

Emine, çaresiz bir şekilde döndü ve kızının yanına oturdu. Ona doğru eğilerek kısık bir sesle fısıldadı.

“Sekreter, sekreter değil Münker, Nekir mübarek...”

Mine, her ne kadar Emine Hanım’ın ne dediğini anlamamışsa da altta kalmamak adına ona laf yetiştirmekte gecikmedi:

“Randevu alsaydın beklemezdin. Şimdi randevu alan bir kişi var. Onlardan sonra alırım seni. Bir daha randevusuz gelmeyin. Âdem Bey günde en çok 20 kişiye bakıyor.”

“Niye yirmi?”

“Gizli ruhlar o kadarına müsaade ediyorlar. Onların da işi gücü var değil mi?”

“Ruhların ne işi olur?”

Bu soru karşısında Mine önce oturduğu koltukta geriye doğru yaslandı ve o zamana kadar sürekli çiğnediği sakızını şişirip patlattı:

“Tabii tabii ne işleri olacak, aylak aylak gezerler... Tövbe tövbe! Ay kız teyze bunlar psişik ruhlar...” dedi.

“Bitişik ruh da ne demek kız?”

Bu defa Cemile annesine sokularak kısık bir ses ile fısıldadı:

“Bitişik değil, pisişik anne. Yani pis işlerle uğraşan demek...”

Mine elini masaya vurarak;

“Aaa, bu kızın dili varmış! Neler de bilirmiş böyle?” deyince Emine,

“Var tabii, niye olmasın?” diye cevapladı.

“Pisişik demek pis işlerle uğraşan değil kızım. Pişmiş ruh demek. Ermiş, ermiş... Yunus Emre “Hamdım, piştim” diyor ya... Ondan...”

Mine, o kadar öfkelenmişti ki eğer patronunun kızmayacağını bilse Emine’yi kapıya koyacaktı. Sırf muhatap olmamak adına önce yan odaya geçti. Sağı solu düzeltti. Sonra mutfığa geçip kendine bir fincan çay doldurdu ve kaynayan demliğe biraz soğuk su ilave etti. Bir sigara yaktı ve masanın üzerindeki küçük radyoyu açıp kanallar arasından kendisine bir radyo seçti. Tam çayını bitirmişti ki tekrar kapı çaldı.

Beddua-Soyun Kurusun

◆ Mustafa İmir

Durduk yerde kimse beddua almaz
Her beddua illa yerini bulmaz
Lakin öfkemi de atmasam olmaz
Acıya boğulsun düğünün toyun

Bedduam sinsice kuyu kazana
İçerde dışarda huzur bozana
Türklük düşmanına destan yazana
Eline dolansın kurduğu oyun

Türk’ü düşman görüp yanı başında
İçindeki kini yansır dışında
Akli yurdumuzun toprak taşında
Kuruya pınarın, göleğin, kuyun

Nifak niyetine gücün yetmesin
Derdin, tasan, acın asla bitmesin
O mağrur başından bela gitmesin
Kötürüm olasin körele duyun

Gözün üstümüzde kötü nazarsın
İçimize dostmuş gibi sızarsın
Zor zamanımızda tümünden azarsın
Tıkana damarın çekile suyun

Örtülü amacın ülkemi bölmek
Misak-ı Milli’nin özünü delmek
Türkiye adını dünyadan silmek
Asla vazgeçmedin kuruya huyun

Ne düşmanlık ne de dostluk ebedi
Cetlerin de senin gibi denedi
Senin Türk’e kinin şeytan hasedi
Ayakta çürüye devrile boyun

Ad vermedim çünkü değişir adın
Gün gelir senin de dolar miadın
Tarihten silinir kalmaz ahfadın
Bozula düzenin tükene soyun

Oğul

◆ Yemliha Gürlek

Gün boyu şu gafillerin toyuna
Baka baka gönlüm yoruldu oğul
Şu Müslüman liderlerin huyuna
Şaka şaka gönlüm yarıldı oğul

Cahille muhabbet ettim gün boyu
Boy postu yerinde değişmez huyu
Havadan cıvadan akıyor suyu
Yuka yuka gönlüm buruldu oğul

Bebek katillerin her gün izlerim
Titrer durur dağlar aşan dizlerim
Mutlu sonu bu gün yarın gözlerim
Baka baka gönlüm kırıldı oğul

Kafayı tahsilli zalime taktım
Medeni denilen beylere baktım
Kızdı deli kafam dişimi sıktım
Sıka sıka gönlüm yarıldı oğul

Zamanın hâlinden yoruldum bıktım
Moral için dönüp tarihe baktım
İçim doldu coştum bulandım aktım
Aka aka gönlüm duruldu oğul

Resmi İşler Müdürlüğü/üç-Dikkat Radar Var

◆ Mehmet Pektaş

Emekli öğretmen Necati Bey evinin önündeki sokak lambasını yaptırma mücadelesine bayram tatili yüzünden ara vermek zorunda kalmıştı. Şimdi hanımıyla başka bir mücadele veriyordu. Fikriye Hanım, bayramı ülkenin öbür ucunda oturan ve bu bayram çocuklar yüzünden memlekete gelemeyen kız kardeşinin yanında geçirmek istiyordu. Necati öğretmen ise hayattaki tek gayesi akrabaları birbirine düşürmek ve milletin özel hayatına burnunu sokmak olan bu kadının değil yanına gitmek yüzünü bile görmek istemiyordu. Hele bir de sonradan görme, ukala bacanak Hasan yok mu? Tencere kapak misali, al birini vur ötekine. Necati, karısını bu fikirden caydırmak için her fırsatı denese de başarılı olamamıştı. Son günlerde trafik ve yol durumu haberleriyle yatar kalkar oldu. Televizyonda trafik denetimlerinin arttırıldığına dair haberler dönüp duruyordu. Necati öğretmen, fırsat bu fırsat diyerek bir hamle daha yaptı:

“Hanım baksana her tarafa radar kurmuşlar. Cezalar da katlanacakmış. Başımıza iş almayalım. Gel şu yolculuk işinden vazgeç. Hem bak bahçemizde yakarız mangalımızı, açarız...”

Fikriye Hanım, Necati’nin sözünü bitirmesine bile izin vermedi, kestirip attı:

“50’yi geçmeyen adamsın Necati, bize ne radar-dan, cezadan? Yarın sabah ezanla yola çıkacağız, ben yatıyorum sen de gidip yatsan iyi olur.”

Kadın kalkıp giderken adam, dilinin ucuna kadar gelen sözleri yuttu, televizyondaki haberlere daldı.

Necati, hayatı boyunca arıza yapmasın diye dua ettiği arabası için ilk defa, çalışmasa da şu yolculuktan kurtulsak diye içinden dualar ederek kontağı çevirdi. Araba ilk basışta çalışınca bu ihtimal de suya düşmüş oldu. Artık kurtuluş yoktu. Yola çıkmışlardı bir kere. Necati de bunu kabullenip kazasız belasız gidip gelmeyi dilerken karşıda bir trafik kontrol noktası olduğunu gördü.

Her zaman kurallara uyardı ama polisi görünce yine de bir tedirginlik duydu. İyice yaklaşıncı tedirginlik yerini şaşkınlığa bıraktı. Peş peşe sorular döküldü dudaklarından:

“Bacanak sen ne arıyorsun burada? Bu kıyafet ne? Üzerinde neden polizei yazıyor?” Sonra da karısı Fikriye’ye döndü:

“Baksana Hasan enişten!”

Fikriye boş boş bakarken polis, sert bir tavırla, “Ne bacanağı kardeşim? Birine benzettin herhalde.” dedi.

Necati,

“Yahu sen bizim Hasan bacanak değil misin?”

Polis, sesini daha da sertleştirdi:

“Uzatma kardeşim, çıkar!”

“Neyi bacanak, pardon Memur Bey?”

Polis sesini iyice sertleştirdi:

“Neyi olacak ehliyeti? Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Sana görevi başındaki memurla dalga geçmekten bir ceza yazayım da aklın başına gelsin.”

Necati,

“Ama Bacanak Bey?” diyecek oldu.

Polis,

“Ne! Bir de itiraz mı ediyorsun? Cezan ikiye katlandı.”

Necati eli titreyerek ehliyetini uzatırken ne diyeceğini bilemedi.

“A...” harfi çıktı ağzından.

Polis,

“Ne! Görevi başındaki polise hakarete teşebbüs ha! Şimdi yaktım çıranı.” diye gürledi, belindeki tabancayı kavrıdı.

Necati, yan koltuktaki karısıyla bakıştı. Fikriye Hanım araya girmek istedi:

“Yanlış anladınız Memur Bey, eşim hakaret falan etmedi.”

Polis,

“Demek toplu hâlde mukavemet! Memurun görevini engellemek suretiyle Türkiye Cumhuriyeti Devletini ve laik düzeni yıkmaya çalışıp... Amirim amirim!!”

Necati ve Fikriye ne olduğunu bile anlamadan bir kadın polis yanlarına yaklaştı. Necati şaşkınlıktan dilini yutacaktı:

“Aa Zekiye!” diyebilirdi, sonra da karısını dürtükledi: “Fikriye, baksana kız kardeşin, Zekiye.”

Fikriye heyecanla camdan uzandı:

“Kız Zekiye, biz de size geliyorduk! Bize sürpriz mi yaptınız?”

Kadın polis hiç orali değildi, arabadakilere ters bir bakış attı. Diğer polis,

“Amirim, bu iki terörist polise karşı toplu halde hakarete teşebbüs etmek suretiyle...” diye lafa başlayınca amir, Necati ve Fikriye’yi şöyle bir süzdü:

“Yaz yirmişi bin yolla. Bir daha yaparlarsa arabayı bağlarsın.” dedi, döndü gitti.

Necati ve Fikriye ağızlarını bile açamamıştı.

Kontrol noktasından uzaklaştıktan sonra dilleri çözüldü:

“Ne oluyor Fikriye?”

“Ben de anlamadım Necati?”

Bu sırada Necati’nin telefonuna bir mesaj geldi.

Necati

“Hanım bir bakıver, eski öğrenciler bayram mesajı göndermiş olmalı.” diyerek telefonunu eşine uzattı.

Fikriye,

“Evet bayramını kutluyorlar. Radara girmişsin. Ceza yazmışlar. Bak radar cezası sonuna da iyi bayramlar yazmışlar.”

Necati şaşırmıştı:

“Ne radarı Fikriye? 50 ile gidiyoruz.”

“70’le gidilecek yolda 50 ile gittiğin için yemişsin zaten.”

Necati:

“Ver bakayım.” diyerek telefona uzandığı esnada ikinci bir mesaj daha gelmişti.

Fikriye mesajı okudu:

“Trafikte telefon kullanmaya teşebbüsten ceza yemişsin Necati.”

“Yahu elimi bile sürmedim. Benim telefon kullandığımı kim, nasıl gördü?”

“Kullanmak demiyor, teşebbüs diyor.”

Bu sırada Fikriye gökyüzünü göstererek,

“Aa bak Necati!” dedi.

Necati kafasını kaldırdığında hemen üstlerinde bir dronun uçtuğunu gördü. Diğer tarafa baktı, bir dron daha, öbür yana çevirdi kafasını, bir dron daha... Etrafları onlarca yüzerce dronla çevrilmişti. Yukarı tekrar baktığında bir de helikopter tarafından takip edildiklerini gördü.

Dikiz aynasından geriye baktığında ise içinde motosikletli, TOMA’lı, panzerli hatta atlı polislerin de bulunduğu bir konvoyun arkalarından geldiğini gördü.

“Ne yapsak ki?” dedi eşine.

Fikriye, yolculuk fikri kendisinden çıktığı için mahcup olmuş gibiydi:

“Çıktık bir defa yola. Hızlan bari.” dedi.

Necati, 70’e çıkarken Fikriye,

“Necati dikkat, tabela!” dedi.

Necati bir anda ayağını gazdan çekti, hâkimiyetini kaybedip tekrar toparladı. Heyecandan tabelayı görmemişti:

“Kaç yazıyordu ki?” dedi.

“Galiba 50”

Necati daha hızını düşüremeden bir mesaj daha geldi telefonuna.

“Yine radara girdik Necati.” dedi Fikriye.

Necati hızını 50’ye düşürdü. 50 ile giderken yeni bir tabela gördüler: 90. Necati bu defa gaza yüklendi. Hızını daha 80’e çıkarmıştı ki pat yeni bir tabela: 50. Bu sırada peş peşe iki mesaj daha..

Fikriye mesajları okudu. 90 kilometre hızla gidilecek yolda 83,45’le gittiği için, 50 ile gidilecek yolda 61,33 ile gittiği için ceza. Sonunda da iyi bayramlar.

Necati,

“Hanım bu böyle olmayacak sen tabelalara bak ben yola bakayım, kaza yapacağız yoksa?” dedi.

Fikriye sürekli değişen hız tabelalarını okuyor, Necati pür dikkat araba sürüyordu.

“Necati 50’ye düş.”

Birkaç yüz metre sonra yeni bir tabela: 90.

“Necati 90’a çık.”

Hemen ilerde bir tabela daha: 70.

“Necati 70’e düş.”

“Necati, 90.”

“Necati, 50.”

“80”, “70”, “90”, “50”, “30”, “90”, “70”, “0”

“Sıfır mı?”

“Evet 0”

Necati, frene dayandı. Lastikler cayırdadı ve araç tamamen durdu.

Araba durmuştu durmasına ama telefon durmuyor, peş peşe mesajlar gelmeye devam ediyordu. Bu sırada yolun kenarındaki ağaçların arasından ekip arabaları çıkmaya başladı. Dalların arasına saklanmış polisler ise ağaçlardan iniyordu. Dronlar iyice yaklaşmış, aracın etrafı polis tarafından ablukaya alınmıştı.

Polislerden birisi,

“Camdan dışarı fazla baktı. Yaz 5.000.” dedi.

Bir diğeri,

“Arka tekerin havası 3 bar yüksek yaz 3.000” dedi.

Bir başkası,

“Tavanda kuş pisliği var, yaz 10.000” dedi.

Bir başkası cama yapışmış içeriye bakıyordu:

“Vay vay gözünün üstünde de kaşı var. Her bir kaş için yaz on beşer bin.” dedi.

Arka koltuktan ilk çevirmede gördüğü ve baldızına benzettiği polis uzandı. Emniyet kemerini yokladı.

“Emniyet kemeri fazla sıkı yaz, 7.000” dedi.

Arka koltuktan çıkan ve tıpkı bacanağı Hasan’a benzeyen diğer polis bir form doldurup Necati’ye uzattı:

“İmzala!”

Necati, çıldırmak üzereydi.

“Yeteerrr!” diye bağırıldı.

Gözünü açtığında gece kuşağında trafik denetimleriyle ilgili haberler veriliyordu.

Kan ter içindeydi. Derin derin nefes aldı:

“Çok şükür rüyaymış.” dedi.

Fikriye gözlerini ovuşturarak geldi:

“Ne bağıırıyorsun be adam! Beni de uyandırdın. Yat artık sabah yola çıkacağız.” dedi.

Necati,

“Ben hiçbir yere gitmiyorum Fikriye. Rüyamda bile radara girdim. Yola çıksak kim bilir neler olur?”

Zamana Tutulmuş Ayna

◆ Bekir Oğuzbaşaran

İnsanlarla aran nasıl?
Sabır, sabır, sabır, sabır...
Sağlık, âfiyette misin?
Şükür, şükür, şükür, şükür...
Sigara en büyük katil
Fosur fosur, fosur fosur...
Kurt mu kaynatıyorsunuz?
Vıngır vıngır, vıngır vıngır...
Yediğimiz, içtiğimiz
Zehir, zehir, zehir, zehir...
İnsanda maya bozulmuş
Fıkır fıkır, fıkır fıkır...
Şiirinde ağır basan?
Fikir, fikir, fikir, fikir...
Diyabetin diğer adı?
Şugır, şugır, şugır, şugır...
Haberler magazinleşti
"Boğaziçi Şıngır Mıngır"...
Zamâne neye tapıyor?
Altın, gümüş, kâğıt, mangır...
Unutuldu güzel Türkçem
Konuşmalar takır tukur...
Kapı, gıcır gıcır etse
Şakır, şakır, şakır, şakır...
Herkes yazar, herkes şâir
Çal yapıştır, bul yapıştır...
Haramzâdenin işleri
Tıkır tıkır, tıkır tıkır...
Altının yüzü kızardı
Bakır, bakır, bakır, bakır...
Kul hakkı yemeyen var mı?
Nâdir, nâdir, nâdir, nâdir...
Ölüm bahsi açılınca
Şuramda bir yerim sancır...
Tövbeler sıradanlaştı
Ya kırk katır, ya kırk satır...
Şiir rezervin bitti mi?
Hayır, hayır, hayır, hayır...
İns'le şeytan yarışında
İblis geride kalmıştır.
Damdan taş düşse, kim yapar?
Bekir, Bekir, Bekir, Bekir...

Tenha ıslıklar: Gibi

◆ M. Burak Tunay

Günbegün “şiriyorum” dediği gibi Münzevi’nin ;
Tenha ıslıklar büyütüyoruz zira heybemizde
bir vaşak kadar olmadı bazı dönemediğimiz kavşaklar!
Evet belki haçlı donanması çıkmayacak gaza meydanlarına
Evet, belli ki hatip bağında da korunaklı değil namusu vadilerin
Açtığınız paçavrayı bir tarafınıza ilıstirmek istiyorum hoyratça
Çünkü asayişe dokunan her vebal kanatıyor yaramı

Baltasız nezafeti biliriz, sapsız baltalar için çav villa!
İyisi mi? Orman sevicilerin de apoletsizlerin de köküne kibrit suyu
Çiçek, böcek, medeniyet ve aşktan bahsetmek isterdim lakin
Ahh Charlotte... Söğüşleye söğüşleye anasını bellediler memleketin

Adam sandığımızdan eşeği elimizde kaldı kaşığı
Kişnediler yemin(i) verdik bugüne bugün kardeşçesine
dem bu demdir sırrına tükürdüğümüz yemin sakıt olduysa
ektiğimiz arpa darı çıktıysa etek günahı bizim olmamalı

Elbet hesabı sorulur canım insanlık öldü mü?
Köpürmeyelim hemen penceresiz macun kaldı mı?
Aşağı tükürsem sakal, yukarı tükürsem bıyık
gerilla taktığı değil dağlarda kurt özlemi
Ne kadar sık gündem var o kadar ayranım yayık

Demokrasi bu değil halk ne bilsin seçtiğinin
kelle başı kaç kayme dolap beygiri ettiğini
Kel başa şimşir kadro dert ettiğin şeye bak
Türkü çığırarak arar elin fırlıdak eşeğini

Her neyse sözüm meclisten içeri köşe kapmaca olimpiyatı
dağda zurnanın zort dediği, akrep sever yelkovanı
Teraneler aynı menfaat zebunu herkes bugün
Ağız dolusu şükretmek orucu bozmamalı!

Medeni Hâlimiz Bildirime Kapalı

◆ Süreyya Şahin

Modern bireyin dijital vitrininde kimlik artık tekil değil, çok katmanlı bir inşa alanına dönüşmüş durumda. Cinsiyet, yönelim, meslek, yaşam tarzı ve elbette en görünür olan ya da en çok merak edilen; medeni hâl. Sanal platformlarda, kişinin kendini nasıl sunduğu değil, sistemin o kişiden hangi bilgileri 'istediği' öne çıkıyor. Ve bu platformda en çok talep/merak edilen, irdelenen bilgi, bireyin duygusal ilişkisi; evli mi, bekâr mı, boşanmış mı? Ve eğer boşanmışsa ya da bekârsa, neden?

Peki, bu dijital çağın yeni kimlik kartı bize neler yaptırıyor?

Bir kadının/erkeğin profilinde "evli" "bekâr" "nişanlı ama kararsız" "ilişkisi var ama gönlü serbest" yazması mı gerekiyor?

Profil fotoğrafı yoksa evli, çok güzelse bekâr ama ilgisiz, çocuğuyla fotoğraf atıyorsa "ay kesin boşanmış" kediyle fotoğraf paylaşırsa "yalnız ve muhtemelen feminist"

Anlamıyorum, bu neyin yoklaması?

Yani biz kadınlar, sabah kalkıp dişimizi fırçalamadan önce medeni hâlimizi birilerine beyan mı etmeliyiz?

"Günaydın, hâlâ evliyim. Kahvemi içerken de evliydim, markete giderken de..."

Bu ne kardeşim, medeni hâl nöbeti mi?

Dahası var, mesela biri size yürüyorsa duruma göre "Ben evliyim." deyince de sanki karşısındaki insan değil, tapulu arazi "Evliymişsin söyleseydin ya..."

Ya pardon da evlilik kimlik kartına bile yazılmıyor artık, QR kodla okutunca çıkan bir bilgi de değil bu.

Hem ne bu, "Önce medeni hâlini bildir, sonra konuşabiliriz" uygulaması mı?

Belki ben anonim yaşamak istiyorum, belki sadece insan olarak var olmak istiyorum?

Ama yok, birisi "Ama evliysen neden bu kadar çok fotoğraf koyuyorsun?" diyebiliyor ki bunu kadınlara soran kadınlar da var maalesef.

Sorunun cevabı basit: ışık güzeldi.

Ayrıca bir kadının "bekâr olması" da artık otomatik olarak "flört etmeye uygun" anlamına mı geliyor?

Sistemin kafasında bir form var; evli misin? Değil misin? Neden değilsin? Boşandın mı? Neden? Çocuğun var mı? Kaç yaşında? Hangi okula gidiyor? Bakıcı mı büyütüyor?

Sorgu odasına hoş geldiniz, çay yok ama varsayım bol.

Bu merak hâli, toplumsal normların dijitalleşmiş uzantısı. Görünen o ki, medeni hâl artık yalnızca bir hukuki durum değil; sosyolojik bir beklenti, psikolojik bir tanı koyma aracı ve kültürel bir yargı mekânı hâline gelmiş durumda.

Klişeler hızla veri olur, varsayımlar algoritmaya dönüşür. Burada birey artık bir özne değil, sosyo-kültürel bir denklemin sabitine indirgenir.

Bu dayatma yalnızca dışarıdan gelen yorumlarla değil, kadınların birbirini gözlemleme biçimiyle de derinleşiyor.

"Evliysen neden bu kadar çok fotoğraf koyuyorsun?" gibi sorular, kadınlık deneyiminin içindeki ataerkil içselleştirmeyi açık eder.

Kadının kadına tuttuğu ayna da kırılmıştır; yansıyan şey kadın değil, sistemin kodladığı kalıptır. Fakat asıl tehlike burada başlıyor; kişisel olanın, sistematik olanla karıştırılması.

Bir insanın evli ya da bekâr olması artık sadece kişisel bir seçim değil, sanki bir değer ölçüsü, bir sadakat göstergesi ya da bir ruh hâli belirtisi gibi yorumlanıyor.

Oysa medeni hâl, kişinin varoluşsal biricikliğini açıklamak zorunda olduğu bir başlık değildir. Bu durum, bireyin özel yaşamını kamuya açık bir dosya gibi sunma mecburiyeti doğuruyor.

Michel Foucault'nun panoptikon kavramı işte tam da burada anlam kazanıyor; birey, izlendiğini bilmeden sürekli kendini açıklama zorunluluğu içinde yaşar. Ama dijital panoptikon daha acımasız, çünkü burada gözetleyen yalnızca iktidar değil, herkeştir. Toplumun her bireyi bir diğ-

rinin gardiyanı olmuştur artık. Bunu kadınlar üzerinden okuduğumuz zaman, kadının görünürlüğü kırılğan bir düzlemde şekilleniyor.

Toplum, kadının hem görünür olmasını ister hem de bu görünürlüğü denetlemeye kalkar.

Kadın evliyse "Neden bu kadar çok görünüyor?"

Bekârsa "Neden bu kadar kendinden emin?"

Boşanmışsa "Neden bu kadar güçlü?"

Tüm bu sorular, kadın bedeni ve kimliği üzerinde kurulan tarihsel tahakkümün güncellenmiş versiyonlarıdır.

Kadının ne giyeceği, ne kadar susacağı, kiminle fotoğraf paylaşacağı ya da hangi tonda gülümseyeceği hepsi birer toplumsal denetim aracına dönüşür. Ve bu denetim, çoklukla kadınların birbirine yönelttiği yargılarla meşruiyet kazanır.

Birey olarak yaşama hakkı, çoğu zaman bu soruların kıyısından bile geçemez.

Anonim yaşamak bir hak değil, neredeyse bir sapkınlık olarak görülür.

İlişisini açıklamayan kadın "gizli niyetli", yalnız kalmayı seçen erkek "eksik", çok fotoğraf koyan bekâr/evli "davetkâr", hiçbir şey yazmayan ise "ya saklıyor ya da boşluğa düşmüş" olarak etiketlenir.

Fakat burada esas mesele şudur; medeni hâl, bireyin duygu arşividir.

Kendi zamanına, kırılmalarına, iyileşmelerine, suskunluklarına ait bir süreçtir. Bu süreç, ne kimlik kartına yazılır ne de algoritmanın kodlarına sığar.

O yüzden; medeni hâlimiz; bildirime kapalı.

Medeni olmak; başkasının hayatını merak etmemek, irdelememek ve mobese gibi yedi yirmi dört izlememektir.

Ve evet, hâlâ bazı değerlerin hatırını taşıyanlar için bir söz daha var; eskiden medeni hâl bir durum değil, bir duruştu.

Kimseyi ilgilendirmeyen şeyler kimseyi ilgilendirmez.

Yastık Altı

◆ Memik Kömekçi

Be hey dostlar gelin hele
Yastık altı talan oldu
Göz sulandı verdik yele
Bütün emek yalan oldu

Gram altın alamadık
Hülyalara dalamadık
Dosta takı salamadık
Belde kemer palan oldu

Yeter bıktık çalanlardan
Çalışmadan alanlardan
Tatlı dilli yalanlardan
Mızrap ile dalan oldu

Bin akçe varı bitirdik
Olanca malı getirdik
Dört kız bir oğlan yetirdik
Kıl süpürge salan oldu

Geri döndük çok gitmeden
Kimseye sitem etmeden
Verilen sözü tutmadan
Sır küpünde kalan oldu

Yeşerdi büyüdü kenger
Küp kırıldı tenger menger
İster al Yemen'e gönder
Başta kaval çalan oldu

Köşkeröğlu nerde yasan
Yol göründü bitti tasan
Adalet getirdi Hasan
Dirhem dirhem alan oldu

Biri Taşralı mı Dedi?

◆ Fatma Uçarlar

Yaklaşık yirmi yıl kadar önce Burdur'da görev yaptığım dönemde, kasım ayının yaşandığı soğuk bir pazar gününde oturduğum lojmana girmek üzereydim.

Soğuktan ellerini hırkalarının kollarına veya koltuk altlarına sokmuş, yöresel kıyafetler içindeki kadınların ikinci güneşinin vurduğu lojmanın önünde beklediklerini görünce selam verdim. Geçmem için ayağa kalkıp kenara çekilen kadınlarla ne için beklediklerini sordum.

Pancar kooperatifinin yönetim kurulu seçimi için geldiklerini (o zaman şeker fabrikaları henüz satılmamıştı, gerçi Burdur'un fabrikası şükür daha satılmadı.) oy verme tamamlanınca ilçelerine veya köylerine döneceklerini söylediler.

Soğukta beklemelerine gönlüm razı olmadığından otobüslerini evimden görebileceklerini, şoföre haber vermelerini ve çay ikramımı kabul etmelerini istedim. Kendilerini beklediğimi söyleyerek evime geçtim.

Mevcut çaydanlıklarımı hızlı bir şekilde ocaklara yerleştirip işi çabuklaştırmak için elektrikli su ısıtıcına da su koyarken bir yandan da çay bardaklarını hazırlıyordum ki zil çaldı. Belki 20-25 hanım evime geldi, hepsinin ayağına yetecek kadar terliğim yoktu. Sağ olsunlar, evin sıcak gerek yok diyerek salona geçtiler.

Lojman 2+1 olsa da salonum oldukça genişti. Bir kısmı gidecekleri araçları rahat görmek için pencere önlerine geçmiş, perdeyi de aralamışlardı. Biraz da tedirginlik vardı üzerlerinde. Öyle ya hiç tanımadıkları bir hanım kendilerini evine almıştı. Çay demlenirken üşümelerinden kaynaklanan gerginlikleri kalkmış, sohbet koyulaşmıştı. Bu arada, evin lojman olduğunu, kirası için ne ödediğimi, oğlumun dershanede olduğunu, anneciğimin birkaç yıl önce vefat ettiğini, kısacası onların anlayacağı dil ile top sahasında müdür olduğumu, hatta üzerinde oturdukları İskandinav koltukların ve kanepelerin çocukluğumdan kalan eşyalar olduğunu bile kısa zamanda öğreniverdiler. Kaynaştık birbirimizle. Hatta senli benli sohbetler, dertleşmeler bile oldu. Bir kısmı da bende olmayan kocalarından dert yandı. Öyle ya Burdur'un kadınları çok çalışkandır, erinin değil elinin ekmeğini yerler

ve özgüvenleri de oldukça yüksektir.

Pancardan iyi kazandıklarından ayrıca nohut, anason ektiklerinden, fazla ürünlerini paraya çevirmek için pazar takip ettiklerinden söz ettiler. Kazançlarının iyi olduğuna ben de kani oldum, çünkü çaylarının şekerini karıştırırlarken hepsinin de kollarından ıslıl ıslıl parlayan bileziklerinden ahenkli sesler çıkıyordu. Bu arada nasıl olsa şekerini biz üretiyoruz dercesine çayını şekersiz içen olmadığı gibi iki şekerden eksik atan da yoktu. Onlar benim adım öğrenmişlerdi: Kimi Fatma kızım, kimi Fatma ablam diyerek sesleniyordu. Benim için de onlar Burdur'un mert ve çalışkan kadınlarıydı.

Pencere önünde oturan Gölhisarlı hanım, "Şoför el etti gidiyoruz" deyince ayakkabıları düzeltmek geldi aklıma. Kapıyı açmamla birlikte eşikte öylece kalakaldım. Çünkü kapının önünde bir tek ayakkabı bile yoktu.

Kekeleyerek, "Ayakkabılar yok" diyebilirdim. Benim şaşkınlığıma karşı misafir kadınlarımız gayet rahat,

"Ayakkabılarımız çamurluydu, biz aşağıya çıkardık" demezler mi?

Ev ikinci katta, hanımlar lojmana girerken kaldırım üzerinde ayakkabılarını çıkartıp öyle girmişler evime. Isınmış ayakları ile yine buz gibi taşlara basarak dışarıda yani caddede çıkardıkları ayakkabılarını giyerlerken bana da dua ederek ayrıldılar. Şu ince düşünceye bakar mısınız?

Şuan sözde modernlik adı altında bebekli evlere dahi sokak ayakkabıları ile girenleri hatta hemen hemen tüm televizyon dizilerinde aynı davranışları gördükçe:

"Ah benim taşramın güzel insanları!" demekten kendimi alamıyorum.

Derdimi Sana Anlatamadım

◆ Kaan Ramazan Çakalı

Yazım gerçek kışım yalan olmaz
Bir arzum vardır mümkünü yok ulaşılmaz
Kalbimin sesini kimsecikler duymaz
Ben derdimi sana anlatamadım

Leyleğim, ömrüm laklakla geçer
Adam olana bir kelam yeter
Akılsız başsın sana söz neyler
Ben derdimi sana anlatamadım

Kelimelerim seni nahak yere arar
Bir kulağından girip ötekisinden çıkar
Konuşurum kulakların bana bakar
Ben derdimi sana anlatamadım

Tatsız aşsın tuz neyler
Cahil kafanda aşk neyler
Senin için zamanım ziyan eyler
Ben derdimi sana anlatamadım

Acılı başta akıl durmaz
Doğru söz tatlı olmaz
Harman döven öküzüm ağzım bağlanmaz
Ben derdimi sana anlatamadım

Ulu sözü dinlemeyen uluyakalır
Bir sözüm yola getirir bir sözüm yoldan çıkarır
Sözcüklerim anca ayaza kalır
Ben derdimi sana anlatamadım

Duvara söylesem dile gelirdi
Söylediklerim zinhar kulaklarına gitmedi
Esasen benim için hiçbir şey tam değildi
Ben derdimi sana anlatamadım

Kafanı sürekli kuma gömersin
Ağrını duymaz benim acımı bilmezsin
İnan artık sözün bittiği yerdesin
Ben derdimi sana anlatamadım

Yoksa kulağına kar suyu mu kaçtı?
Bak beni oyaladın, senin yüzünden otobüs de kaçtı
Geldin bir kere başa feleğim şaştı
Ben derdimi sana anlatamadım

Her cümlem sana fuzûlî geldi
Fuzûlî olsa canından bezerdi
Hadi bin artık, dolmuş da geldi
Ben derdimi sana anlatamadım

Benim dilim var, senin gönlün yok
Sanırsın taliplerin çok
Hayvan terli, artık bu laflara karnım tok
Ben derdimi sana anlatamadım

Unçuluk Anşa-Bedirik Hörü/altı

◆ Hacı Musa Tuncer

Oğlu Cuma'nın bu halini gören Köstek Remzi, sol eliyle Cuma'nın elinden tuttu, sağ elini de yumruk yaparak havaya kaldırdı, iki dizinin üstüne çöktü, burnundan soluyarak, gözleri fırlayacak şekilde,

"Beni değneyin gongşular, beni eyi değneyin! Değneyin ki ne so'ora vay efendim biz duymadıydık, vay efendim habarımız yo'odu ne'em demeyin!"

Bu arada köyün camiisinden sabah ezanı sesi gelmeye başladı.

"Aha şu okunan ezen şahad olsun ki nem, o'olum Cümee'ye bunu yapannarı bulup fitil fitil burunnarından getirmessem anam arvadım olsun ba'a da İremzi demesingler, demesingler! Diyom gongşular, demesingler!"

Köstek Remzi, eli ayağı titreyerek devam etti:

"Sö'öleyin benim o'olum kimin itine fişt demiş? Kimin ine'ene keç demiş? Kimin namıssına dolanmış? Bir de'en ba'a. Olen bu köyde arıyınan, namıssıyınan yaşamak suç mu hı? Suç mu? Aerime bu döl bö'öle galır, el aya'a dudmaz, yürüyemesse, gonusamassa, annıyacaanız kötürüm neem galırsa, onnara bu melmekedde nefes dahim aldırımıyacaam, aldırımıyacaam diyosam aldırımıyacaam. Zatan bu işlerde kimin barna'a var az çok biliyom. Uzun lafin gıçası, bundan kerli herkiş aya'anı deng alsın. Temam mı? Deng alsın. Yeter gayrı bu fetbazlıg. Ulan insen dedin birezcik Yaradan'dan utanır be! Allah'dan gorkar, heç mi tihniyet yog sizde be? Ganı bozug bunnarın ganı! Ulan nasıl olur da gabırlıgda anahöören olup goncolos olur da Cümee'mi gorkudursuuz irezil herifler. Bu işi tek yapamazlar, bunu da biliyom." dedi.

Unçuluk Anşa, elinde değneği, hafif beli bükük olsa da dimdik ayakta. Ciddi, vakur fistanının ucunu yarı çevirmiş ve beline sokmuş vaziyette. Olan bitenleri izliyor. Aslında bu hainlikleri yaptıranı ve yapanları aşağı yukarı tahmin ediyor ancak gören duyan var mı acaba diye kesin tanık peşinde.

Unçuluk Anşa:

"Sen heeç mareetme İremzi ede, Cümee sizin çocu'unuz ta'a bizim de çocu'umuz, zatan şindiyaça'a da ayırım gayrım güdmedig, güdmeg de. Anca bir, ganca bir." dedi ve birden hiddetlenerek,

"Ça'arın olen şu pezavaan dölünü. Ça'arın gelsin! acele. Yongsa onu puslandığı deli'inde dutup gorkak çakal gimim sürüye sürüye çıkarmassam ba'a da Unçula'anşa demesigner! Aha ben gediyoum. Ne dutaça'amı eyi bilirim ben." dedi.

Değneğini sertçe küt diye yere vurdu. Bu söz üzerine, orada bulunanlar birbirine bakarak,

"Acaba Unçula'anşa bu lafları kime diyor? Kimi

kasdediyor?" dercesine kendi aralarında fiskosa başladılar.

Unçuluk Anşa, sabah erken saatte beygire bindi ve oradan ayrıldı, nereye gittiğini kimseye söylemedi. Doğruca Çinçik Yusuf'un evine doğru yol aldı. Çinçik Yusuf'un evi at ile bir saatlik yol.

Ellik Ali, Cuma'nın başından hiç ayrılmadan,

"Vay yavrım Cümee'm vay! Vay ki vay! Cümee'm sa'a kim ne'eddi? Sö'öle yavrım. Gonus haydi bag, Al'emmin başucunda. Sö'öle haydi, gonus yavrım, gorgma yanındıyam." dedikten sonra,

"Ba'a gatıran getirin, çabık ba'a gatıran getirin! Burnuna kokuladak bahim teesiri olur m'ola? Aerime ayıkmasa derin bir hocuya okudum, üfüddürek." dedi.

Cuma'nın yanı başında oturan anası Bedirik Hörü, bitkin bir şekilde kalktı, evin bir köşesinde bulunan bir şişe katranı aldı geldi.

"Buyur Al'ede, gatıranı burnuna sür bakıyım. İnşallah bir mafa olur, olmazsa ne dudarik ola? Vay Cümee'm vay, vay gurban olduğum vay!" diyerek oğlu Cuma'nın saçlarını okşadı.

Ellik Ali:

"Heç mareedme Hüratın bacı, Cümee gonusacag, ayıkacag Alla'aniziyle. O gabırlıgdan geco'otu geçmek gulay da'al, her babayı'idin harcıda da'al, hemi oradan geçib de cinnenmiyen mi var ki ne? Bir ben hariç tabii. O gabırlıgdan dal öölen bile geçilmez, daal kı gecootu geçmek kimin haddine?" diyerek, katranı bir pamuğa akıtıp Cuma'nın burun deliklerine sürdü.

Sabahın köründe Köstek Remzigilden gelen ses ile uyanan Ulak Mulla'nın eşi Perişan Perihan bir hışımla uyandı ve kocası Ulak Mulla'ya uyanması için dürterek,

"Mılla, Mılla çabık yekin hele çabık yekin! Ortalık garişik, neidiini bilmiyom amma kötü bişet oluk elleheme. 'Cümee Cümee' deep duruyollar. Cümee'ye mi bişet oldu ola? Hele ben oröte varıyım baam." dedi ve hemen yelyepirdek evden ayrılırken Ulak Mulla, tedirgin bir şekilde hemen, alelacele yerinden fırlayıp yekindi. Çabucak üstünü giyinirken karısı Perişan Perihan'a ürkek bir sesle,

"Avrad e'eki beni uyandırdın, benim erkenden getmem ilaazım, sen çabıg ged gel! Olanı biteni e'eceneg ö'ören, ba'a bildir!" derken şalvarını telaşesinden zor giyiyordu.

İtin Sözü Geçiyor

◆ Mehmet Ali Var

Kalınadı doğruya gerçek itibar,
Kavli yalan zatın sözü geçiyor.
Ülkede çoğalan pespayelik var,
Bütün varken kıtın sözü geçiyor.

İçtenlik bulunmaz hiçbir işinde,
Menfaat olunca koşar peşinde,
Hayatın düzünde ve yokuşunda,
Nankör, topal atın sözü geçiyor.

Nezaketi dinlemez bilmez vefayı,
Kibirden uçuyor Nemrut adayı,
Sonradan görmeler hep birer dayı,
Kanlandıkça bitin sözü geçiyor.

Ne kötülük yapsa utanmaz arsız,
Çaldıkça zevk alır kaşarlı hırsız,
İşleri hep birbirinden tutarsız,
Para etmez otun sözü geçiyor.

Varoğlu, ne hâle geldi bu vatan,
Servetine her gün haramlar katan,
Dükkânında bozuk malları satan,
Yerden bitme itin sözü geçiyor.

Aşk Bir Turşu Suyudur-Sen Bildiğini Yaz

◆ Salman Kapanoğlu

Aşk Bir Turşu Suyudur

Öğretmenliğimin ilk günleriydi. Edebiyat der-
sinde Mevlana'nın bir şiirini açıklayacaktım.
"Önce Mevlana'da 'aşk'ı anlayalım." dedim öğren-
cilere. "Nedim'de, Karacaoğlan'da 'aşk' beşeridir.
Mevlana'da, Yunus'ta ve Fuzuli'de 'aşk' ilahîdir.
Bundan sonra derslerde 'aşk' kelimesi geçince ya
beşeri ya ilahi aşkı hatırlayacaksınız."

Aşk konusu beni heyecanlandırmıştı, âdeta ders
anlatırken kendimden geçiyordum.

Sınıfa hitaben,

"Evet, aşk nedir?" dedim.

Arka sıralardan yaşı ve fiziği sınıfın üstünde bir
öğrenci, oturduğu yerden bütün saygısızlığı ve ka-
balığı ile,

"Aşk, bir turşu suyudur Hoca'm!" deyince ba-
şımdan aşağıya kaynar sular döküldü. Adeta buz
kesildim. Öyle çok kızdım ki bütün sinirimle,

"Senin gibi hıyarlar için öyle!" dedim.

Öğrenci yerinden kalktı ve üzerime doğru yürü-
yordu. İki üç adım attı ve o esnada aklımdan neler
geçti neler?

Ben ona on yumruk atsam, o bana bir defa vursa
Hoca dayak yedi, diyecekler. Hem de öğretmenli-
ğimin ilk derslerinden birinde. İdareye ne diyece-
ğim? İdare bana ne diyecek? Ben kendimi toparla-
yıp,

"Aferin oğlum, güzel bir benzetme." dedim.

Öğrenci bakakaldı. Ben devam ettim:

"Turşu suyu, hıyarı on beş günde nasıl turşuya
dönderiyorsa, aşk da insanı öyle olgunlaştırır ve
kâmil bir insan yapar."

Sonra öğrenciye dönerek,

"Otur evladım." dedim.

Öğrenci şaşkın bir şekilde yerine oturdu, ne olup
bittiğini anlamadı, ben derse devam ettim.

Hayatımın en güzel o günlerinin "çirkin" bir ha-
tırası olarak kalacak bir olayı böylece geçiştirmiş
oldum.

Sen Bildiğini Yaz

İnsan, öğretmen olsa da bir müddet öğrencilik-
ten kurtulamıyor. Hele de geçmişte bütünleme sı-
navlarına kalmışsa yeni öğretmenin yardım etme
duyguları kabarıyor.

Eylül sınavlarında bir öğrenciye baktım ki yazı-
lı kâğıdı kendine, kendi yazılı kâğıdına bakıyor.
Yaklaştım yavaşça:

"Oğlum sen bildiklerini yaz, ben bilmediklerini
sana yazdırırım." dedim.

Öğrenci sevindi, soruları okumaya başladı. Bak-
tım bir şeyler karalıyor. Biraz sonra öğrenciye yak-
laşıp gizlice bilmediği soruları yazdırmaya başla-
dım.

Milli Eğitim Bakanlığı Teftiş Kurulu Başkanlığı
yapmış bir öğretmen arkadaşım Kemal Koçak, be-
nim din dersi sınavında bir öğrenciye yardım etti-
ğimi görünce hemen yanıma gelerek,

"Ne yapıyorsun sen?" dedi.

"Öğrenciye yardım ediyorum!"

"Olur mu canım? Kopya veriyorsun!"

"Hayır ben bilmediğini yazdırıyorum."

"Yazdıramazsın, yasak!"

"Neden? Bir hadis-i kutsi de 'Siz bildiğinizle amel
ediniz, bilmediğiniz size öğretilir.' buyuruluyor."

"Hoca'm suç işliyorsunuz?"

"Yazılıdan önce soruları vermediğime şükredi-
niz."

"Nedenmiş?"

"Dinimiz, kabir sorularını önceden vermiyor
mu? Rabbin kim? Nebin Kim? Kitabın Ne?"

Kusur Bakan Gözlerdedir

◆ **M. Nihat Malkoç**

Dikeni değil gülü gör
Kusur bakan gözlerdedir
Zehiri değil balı gör
Kusur bakan gözlerdedir

Irmak denize akıştır
Kâinat nakış nakıştır
Ömür bir uzun bakıştır
Kusur bakan gözlerdedir

Güzeli görsün gözlerin
Hakk'ı söylesin sözlerin
Bahara dönsün güzlerin
Kusur bakan gözlerdedir

Açtırma kalbinde yara
Huzuru içinde ara
Bütün renkler değil kara
Kusur bakan gözlerdedir

Gör varlığın hikmetini
Unutma Hak nimetini
Çekme nefsin zilletini
Kusur bakan gözlerdedir

Yokuşların ardı düzdür
Yaşatan, öldüren sözdür
Akı kara eden gözdür
Kusur bakan gözlerdedir

Gülün kulluğu açmaktır
Kuşun kulluğu uçmaktır
Vaktin kulluğu geçmektir
Kusur bakan gözlerdedir

Hakk'a çalışanlar mesut
Hakça bölüşenler mesut
Hak'ta buluşanlar mesut
Kusur bakan gözlerdedir

Kâinatın yüzüne bak
Hakikatin özüne bak
Muhammed (sav)'in sözüne bak
Kusur bakan gözlerdedir

Toysun, yeni yetme gönül!
Sırrın ifşa etme gönül!
Çağrılmadan gitme gönül!
Kusur bakan gözlerdedir

Terk et nefsin emelini
Tut hakikatin elini
Yıkma aşkın temelini
Kusur bakan gözlerdedir

Aynaların sırrına er
İmandır kalp gözünde fer
Her nefesin hakkını ver
Kusur bakan gözlerdedir

Bu dünyayı pazar eyle
Asumana nazar eyle
Yüreğini mezar eyle
Kusur bakan gözlerdedir

Büyük H ile Küçük h'nin Aşlanıkları Üzerine Eskimeyen Türkçe İle İrticalen Söylenip Sonradan Latinize Edilerek Gün Yüzüne Çıkarılan Deyişmenin Değişime Uğramadan Söyleniş Şeklinin Serencamı

◆ Hökkeş Hartlap

E
Yalı yaptırmışsın Karadere'de
Yalanla kendini kandırma emmi
Kurbanla giresin Allah vere de
Kepmesin üstüne sundurma emmi

K
Kuru iftirayı nereden buldun
Sağlam tut dalından indirme emmi
Kişiflemek m'îçin emekli oldun
Sözü lastik gibi sündürme emmi

E
Verdikçe verir de Allah kuluna
El adamı koymaz seni halına
Kem göz ile bakan olur yalına
Hayır, hasenatı dondurma emmi

K
Köşkünden haberim yok mu sanırsın
Derdini koyup da bana yanarsın
Pusuya yatarak kimi sınarsın
Beni de yanında yandırma emmi

E
Kazayı cumaya icat eyleme
El bir derken sen beşini söyleme
Kulağım kapalı kuru söyleme
Akıl çıramızı söndürme emmi

K
Püskevit alayım lokum alayım
Yetmez ise baklava da salayım
Garemeti bırak kurban olayım
Dilini yalana bandırma emmi

E
Hastayım diyerek orucu yeme
Sahip ol ağzına ellere deme
Nefsin reis olmuş aklın hademe
Azarlayıp beni sindirme emmi

K
Üç senede yirmi santim ördüğün
Üfürsem yıkılır duvar gördüğün
Yeter dünya tarlasını sürdüğün
Terkine günahı bindirmeme emmi

Maraşî

Gece kurşunlara olurmuş perde
Gel cangama bitsin paltonu verde
Aklın fikrin kalsın kutlu seferde
Maraşî'ye yedir dondurma emmi